

Interpretatie van het Hebreeuwse “yom” (dag) in Genesis sterk gecontesteerd

door Dr. David Menton, <https://answersingenesis.org/bios/david-menton/>.

Uit: <https://answersingenesis.org/store/product/essays-origins-creation-vs-evolution/?sku=10-3-133>
<https://answersingenesis.org/age-of-the-earth/what-a-difference-a-day-makes/>, 14-10-2017

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling, plaatje en voetnoten door M.V.

Een populaire song gaat als volgt: “*What a difference a day makes—24 little hours ...*” (Dinah Washington). Nergens is deze observatie grondiger waar dan in ons eigen begrip van het Hebreeuwse woord voor dag (*yom*), dat meer dan 2.000 keer verschijnt in het Oude Testament. Zoals ons Nederlandse woord “dag”, kan *yom* gebruikt worden om een gewone 24-uurse dag aan te duiden, maar ook voor een onbepaalde tijdsperiode (zoals “in de dag[en] van Abraham”). Zowel in het Nederlands als in het Hebreeuws wordt de bedoelde betekenis van “dag” in het algemeen duidelijk door de context waarin het woord wordt gebruikt. Wanneer de uitdrukking “avond en morgen” het woord *yom* vergezelt, in het Oude Testament (zoals dat het geval is met de scheppingsdagen in Genesis), verwijst *yom* altijd naar een gewone 24-uurse dag. Ook in alle teksten in de Schrift waar het woord *yom* voorafgegaan wordt door een getal (zoals in de scheppingsdagen), betekent *yom* altijd een 24-uurse dag. Niettegenstaande deze eenvoudige en vanzelfsprekende regels, die haar gebruik besturen, is de interpretatie van *yom* in de scheppingsweek van Genesis een van de meest gecontesteerde zaken geworden onder belijdende christenen en joden. Hoe is dat mogelijk, en is dit werkelijk een belangrijke kwestie?

Eeuwenlang werden de zes dagen van de Schepping in Genesis door haast alle kerkvaders en geleerden van bijbels-Hebreeuws begrepen als gewone 24-uurse dagen. Maar, door de wijdverspreide acceptatie van de evolutieleer, in de voorbije anderhalve eeuw (zelfs in de kerk), werden pogingen gedaan om de scheppingsdagen te interpreteren op een manier die consistent is met de evolutionaire tijdschaal. Zelfs velen die geloven in schepping “*ex nihilo*” (uit niets) door de kracht van Gods Woord (*fiat creation*) voelen zich genoodzaakt de evolutionaire tijdschaal te incorporeren, zonet het evolutionaire proces zélf, in het Genesisverslag van de schepping. Zodoende hebben sommige creationisten gepoogd de zeven “dagen” van de scheppingsweek uit te rekken tot verscheidene miljarden jaren.

De reden waarom “oude-aarde-creationisten” de evolutionaire tijdschaal hebben geaccepteerd is dat zij geloven dat huidige schattingen van de ouderdommen van de aarde en het universum, absolute feiten zijn, waardoor het dwaas zou zijn om daarmee niet in te stemmen. Maar de schattingen over de ouderdommen van zowel aarde als universum hangen kritisch af van onbewijsbare vooronder-

stellingen met betrekking tot hun oorsprong. De overheersende evolutionaire veronderstelling met betrekking tot de oorsprong van het universum is bekend als de “big-bang theory” of “oerknal theorie”. Volgens deze zienswijze begon het universum met een uitwendige expansie van een kleine onvoorstelbare dichte bal van materie/energie, gekend als de “singulariteit”¹. Toen het materiaal (oorspronkelijk louter protonen en waterstof) uniform expandeerde in alle richtingen, condenseerde het op een of andere manier om talloze verschillende hemelse objecten te vormen, zoals de sterren en planeten, alhoewel dat niet zou verwacht worden. Het essentiële bewijs voor deze theorie is dat alle sterren continu lijken weg te bewegen van elkaar (de zogenaamde “roodverschuiving”). Dus, de ouderdom van het universum is deels te berekenen, door te determineren hoe lang het voor het universum zou duren om te expanderen tot zijn huidige vaart en huidige dimensies. Maar, ongelukkig, niemand weet wat de actuele snelheid van expansie of dimensies van het universum zijn.

Oerknal... ... dus eerst was er niks en dat is ook nog ontploft?

Schattingen over de leeftijd van het universum, gebaseerd op oerknal-veronderstellingen, liggen in het bereik van 14-17 miljard jaren. Recent bewijs vanuit de Hubble ruimtetelescoop, echter, heeft astronomen ertoe gebracht hun geschatte leeftijden te verminderen tot 8-12 miljard jaren.[1] Dit heeft geleid tot een beschamende situatie, waarbij veel van de sterren nu gedacht worden ouder te zijn dan het universum zelf! Om deze en vele andere redenen is de oerknal-theorie onder intense kritiek komen te staan in de wetenschappelijke gemeenschap. Een groeiend aantal kosmologen verkiezen nu de “plasmatheorie” voor de oorsprong van het universum. Als de plasmatheorie gaat overheersen, mogen we verwachten dat het universum veel ouder wordt geschat dan enige eerdere schattingen.[2]

Misschien het meest populaire aangevoerde bewijs voor een oud universum, is de ogenschijnlijke tijd die voor het licht vereist is om de aarde te bereiken vanuit ver afgelegen sterren. Sommige sterren worden geschat verscheidene miljarden lichtjaren ver weg te zijn (een lichtjaar is de afstand die het licht aflegt in een jaar). Dus wordt er geargumenteed dat vermits het miljarden jaren zou duren opdat het licht van zulke sterren de aarde zou bereiken, deze sterren al miljarden jaren moeten bestaan hebben en licht uitstraalden. Creationisten die dit een dwingend argument vinden voor een oud universum, nemen blijkbaar aan dat zelfs een God die sterren kan creëren door de kracht van Zijn Woord, toch geduldig moet wachten totdat het licht de aarde bereikt. Terwijl jonge-aarde creationisten geloven dat God de sterren, samen en hun lange lichtstralen (en slechts een schijnbaarheid van hoge ouderdom) onmiddellijk schiep [3], werpen oude-aarde creationisten op dat God nooit onmiddellijk iets schiep met de *schijnbaarheid van hoge ouderdom* omdat dit “misleiding” zou zijn. Dit onderwerp is echter een zaak van Gods soevereiniteit, niet van misleiding.

De God die het licht schiep (om op aarde de dag van de nacht te scheiden) drie dagen voordat Hij de zon schiep, moest nauwelijks wachten op trage lichtbundels! Niet enkel sterrenlicht, maar virtueel alles wat God schiep zou het aanschijn van ouderdom hebben op elk moment van Zijn schepping. Beschouw zoiets simpels als Eva’s haar, bijvoorbeeld. Eva wordt vaak afgebeeld als een jonge vrouw (misschien nog net een teenager?), met lang haar van ongeveer 60 cm lang. Het zou bijna 10 jaar geduurd hebben voordat Eva’s haar lang zou geweest zijn, aan de huidige snelheid (0,3 mm/dag). Zeker, God was niet verplicht om een kale Eva te creëren en dan te wachten. Dus, Eva’s

¹ Een **singulariteit** is in het algemeen een ongewoonheid, iets waar de normale regels of wetten niet meer geldig zijn of niet meer toegepast kunnen worden. Wiki.

haar, zoals elk ander deel van haar lichaam, zou het aanschijn geven van leeftijd (het aanschijn van volwassenheid) op het moment van haar schepping.

Oude-aarde creationisten accepteren in het algemeen de “geologische kolom”, zonder de leeftijden te betwijfelen die opgegeven worden, door evolutionaire geologen, voor de verschillende lagen van die kolom. De geschatte leeftijden van deze sedimentaire lagen (die toenemend ouder worden naarmate men neerdaalt in de kolom) zijn voornamelijk gebaseerd op de veronderstelde evolutionaire ouderdom van de gefossiliseerde organismen die ze bevatten. Dus, oude-aarde creationisten zien zich verplicht een progressieve verschijning van levende organismen (door schepping of evolutie) gespreid over honderden miljoenen jaren te accepteren.

Jonge-aarde creationisten, aan de andere kant, geloven dat de sedimentaire lagen in de geologische kolom en zijn fossielen werden afgezet in een korte tijdsperiode, door de Zondvloed. Dus, terwijl jonge-aarde creationisten de geologische kolom en zijn fossielen zien als bewijs van Gods catastrofische straf op zonde, interpreteren oude-aarde creationisten deze zelfde fossielen als bewijs van Gods goede “creatieve” werk! Het is moeilijk sterkere diametrisch tegenover elkaar gestelde zienswijzen te bedenken.

Het belangrijkste probleem met het accepteren van de geologische kolom en zijn fossielen, als bewijs van Gods scheppingswerk, is dat alle fossielen (inbegrepen menselijke fossielen) *dood* zijn – steendood in feite. Dit dwingt ons ertoe te geloven dat lijden en dood (zowel voor de mens als de dieren) bij ons aanwezig zijn vanaf het aller-prilste begin van de schepping, en dat God dat zo bedoeld had. Maar de Bijbel leert dat God alles *volmaakt* schiep en dat Hij de hele schepping “zeer goed” (Genesis 1:31) noemde. Lijden en dood zijn niet natuurlijk, maar kwamen in de wereld door zonde en ongehoorzaamheid. Dit is de echte essentie en betekenis van de Bijbel, en het doel van Christus’ verlossende werk.

Eindnoten

1. October 2017 web version editor’s note: The current accepted age for the universe is 13.8 billion years.
2. October 2017 web version editor’s note: Plasma theory has waned, but Multiverse theory is the newest popular theory.
3. Print version editor’s note: God is sovereign and certainly could have created light in transit if desired. Since this article was written, a lot of study has been done in this area by astronomers, physicists, and cosmologists that accept a Biblical < 10,000 year old universe; and they have offered several other models. One example is Gravitational Time Dilation. Readers interested in this topic may wish to investigate books and videos from Russell Humphreys, Jason Lisle, Danny Faulkner, and John Hartnett. Articles are also available at www.creation.com, www.answersingenesis.org and www.icr.org.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

“Schepping vs. Evolutie”: <http://www.verhoevenmarc.be/schepping.htm>